

מייל אייר תשפ"ב

אלא שבלי הרב ממשיך האדם להתגלגל בתוך עולמו השקרי וחושב שהוא אמיתי.

שאל ר' גדליהו סגל את ר' אשר בפרשת ירידת המן הצדיקים מצאו את המן ליד פתח ביתם והרשעים נאלצו ללכת רחוק עד מצאו את חלקם.

והפלא הוא איך לא הושפע הרשע הרואה כל יום שהצדיק אינו עושה שום מאמץ ומוצא מזונו בקלות – האם לא כדאי שיעזוב רשע דרכו ויהא צדיק, הרי רואה זאת בחוש את ההבדל?

ענה הרא"ש: להיות צדיק זוהי עבודה קשה עד מאד שיש לשים בה כל המאמצים לחיות עם זה יום ולילה, כמו שבן אדם המחזיק בכיסו בסכום ענק והוא שם כל מעייניו בזה,

כך האמונה חודרת בלבו של הצדיק ואינו חושב על שום דבר אחר כי זאת חיותו וכל מאווי ממש "וצדיק באמונתו יחיה", הוא חי עם השכינה בכל חושיו, והשכינה היא הנותנת לו מזון לקיום הגוף, ולכן קבל

והוא רק מדבר על התשובה וכבר מסתובב בהרגשה כאלו שהוא בעל תשובה גמור, הלא הוא דומה לאותו בן אדם הנמצא במקום שיש שם יהלומים ועדיין לא התחיל לחפש אחריהם, וכבר מסתובב בהרגשה כאלו הוא בעל היהלומים.

להיות אמיתי הוא דבר מאד קשה כי האדם מסוגל להיות ב"שקר" ולומר שזהו "אמת" וככל שירבה לומר שהוא אמיתי רק יעמיק את השקר שלו. לכן אין עצה אחרת מאשר להיות מחובר לרבו להיות נכנע לאמרי פיו.

הרא"ש הסביר מה תפקידו של הרב, ואמר: אל תחשבו שתפקיד הרב לומר לאדם מה לעשות, הדבר אינו כן.

כל תפקידו של הרב הוא לעזור לאדם לחדור לתוך עצמו לגלות את האמת של עצמו ואם מגלה שהוא שקרן אין לך אמת גדולה מזו, ואם מגלה שלא חזר אף פעם בימיו בתשובה אין לך בעל תשובה גדולה מזו.

אדם יושב ומתכנן במדויק לעשות דבר כלשהו, הוא יושב והתכנון הוא אפילו על מילימטרים, לפי חשבון האדם הכל צריך לצאת כפי תכנונו.

בסוף לא רק שלא יצא כפי שהוא תכנן, אלא הכל יצא הפוך, והרי מדוע זה קרה לו הרי הוא תכנן, אלא זה הכשלון שלו, שהקב"ה נתן לו כדי שיכירו וידע שהוא בעצם לא עושה כלום, כי אם הי-ה מצליח ה' מתגאה בכך

"כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה" הנה לך עבדת תכננת דיקת עשית, נכשלת, תהי' כבהמה תעשה ולא תרגיש את ה"אני" במעשה, אזי דוקא אז תצליח.

משל למה הדבר דומה לשני אנשים שהלכו בדרך ושמעו שבמקום הליכתם אפשר למצא יהלומים. התחילו השניים להתקוטט למי שייך היהלומים ש"מצאו". הלא הם עדיין לא חיפשו והם כבר מתקוטטים למי שייך היהלומים שכבר "מצאו".
כן הענין מי שלא התחיל עדיין בתשובה

מייל אייר תשפ"ב

שהוא עוד יותר גרוע מבהמה, אל לו להתיאש, כי האדם הוא כל כך כלום כך שאין מקום ליאוש כי להתיאש צריכים ממשוהו שניתן על פי רוב לעשות, ורק שהפעם לא הצליח.

אבל לענינינו אין מקום ליאוש כי האדם אף פעם לא מצליח, הלא הכל זה רבש"ע,

אם האדם הספיק לגלות שהכל זה רבש"ע האם משום כך עליו להתיאש, ואם בכל זאת מתיאש הרי יש בכך הוכחה שלא הגיע כלל להכרת שפלותו האמיתי אפילו בקצה המזלג, ואז היאוש הוא בעצם חלק מהגאווה.

תפקיד החבר שאת המטרות שהחברותא מטילה עליו הן בעניני עבודת השי"ת בינו לבין הקב"ה והן במלוי המשימות שבין אדם לחבירו וכו'.
עליו למלאות אותם מתוך התלהבות התעוררות עצמית, כי אם מחכה לאיזה דחף

כי המצטער תמיד הוא ביגון ואנחה וחושב שאין לו תרופה. אבל מקוה אינו מצטער כי הוא מקוה תמיד, ואפילו אם יתמהמה מחכה, נמצא התקוה מחיה אותו.

ומי שאינו מקוה מיד מת, ונשאר רחוק מהשם, [ונענש] על שאינו מקוה לה! ומי שהוא מקוה נאמר בו, "גם כי אשב בחשך ה' אור לי", ה' דייקא, "לישועתך קויתי ה'":

מסילת ישרים פרק כו
אבל הואיל והנושאים משתנים אי אפשר שלא ישתנו האמצעים המגיעים אותם אל התכלית כל אחד לפי ענינו. וכבר יכול להיות חסיד גמור איש אשר לא יפסוק מפיו הלימוד כמו

מי שמפני צרכו הוא בעל מלאכה פחותה,
וכתיב "כל פעל ה' למענהו".

ואומר "בכל דרכיך דעהו והוא יישר אורחותיך".

חברותא 165

כאשר האדם מגלה את שפלותו האמיתית

מזונו ליד פתח ביתו ולא יפסיק את חוט מחשבתו על השי"ת.

לעומת זה הרשע יכול לראות תופעה מפליאה זו מדי יום ואינו משנה את דרכו כי יצטרך לעשות מהפיכה עצומה בחייו ולזה איננו מסוגל להפוך את עורו, ונשאר ברשעותו אפילו כשצריך לעמול קשה להבאת טרף לביתו.

רבי משה מרדכי מלעלוב ישב בשעת ה'טיש' בליל שבת ואמר: כתוב ש'במקום שבעלי תשובה עומדים - אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד'. יש לי עצה לצדיקים, כיצד יזכו גם הם למעלה העצומה הזו - שיעשו גם הם תשובה...

מאמר הקיווי רמח"ל "לישועתך קויתי" – לעשות קוים. "יקו"ק" – בזמן שיהיה השם שלם. המקוה תמיד בשמחה בלי צער.

מייל אייר תשפ"ב

ואח"כ לבסוף הגיע לכלות הנפש בעת
סרקו את בשרו במסרקות של ברזל.

חברותא 328

כל נשימה היא בריאה חדשה,
ובכל נשימה מתחדש נסיון חזק.

אבל כל הנסיון הזה הוא רק דמיון, רק
בשכל האנושי שלו נדמה לו שיש בעיה,
כי אם יתבונן האדם בשכלו מיד יבין שאין
לו מה לכעוס על השני, כי אפילו אם השני
אשם זהו הנסיון שלי

חברותא 333

כל הכח של הבעל דבר הוא מזה שמפחדים
ממנו. המציאות היא כאשר לא מפחדים
מהבע"ד אין לבע"ד שום כח ואין לו שום
יכולת לעשות דבר מה.
הבע"ד משול לכלב אשר בזמן שמפחדים
ממנו הוא מסוגל להתנפל ולנשוך. וכאשר
עומדים כנגדו בלי פחד אז מתמלא הכלב
פחד ואינו עושה כלום לכל היותר הוא
נובח.

בגדלות המוחין, דהרי היו דור דעה ופתאום
אחר כל העבודה של מ"ט ימי הספירה
שבזה תקנו את כל הז' ספירות אחת לאחת,
בא הרבש"ע ואמר להם לא תרצח לא תנאף
לא תגנוב, בזה סתר את כל בנינם של גדולי
הדור ובפעם אחת החריבאת כל יישותם
ולכך פרחו נשמתם.

שכשהאדם מגלים לו שפלותו וטעותו שלא
חי בבהירות עם מצבו האמיתי ומתגלה זאת
אליו בפעם אחד, מיד אין בו כוח לעמוד
ופורחת נשמתו מרוב ההשפלה

חברותא 105

כל ימיו של רבי עקיבא, גם כארבעים שנה
שהיה עם הארץ לא לקק דבש (האט נישט
גילעקט הוניג).
ואח"כ הלך ללמוד שתיים עשרה שנה ועוד
שתיים עשרה שנה עד שהעמיד עשרים
וארבע אלף תלמידים, וכולם נלקחו כהרף
עין, בפרק זמן קצר שבין פסח לעצרת,

ולא היו לו טענות על כך.

והתעוררות חיצונית מי יודע לאיזה סבל
חיצוני ונפשי הוא יצטרך לסבול, כדי להשיג
ההתעוררות וכאשר ההתעוררות תבא מצד
עצמו

הוא בעצם מונע לחצים וכאבים חיצוניים,
חברותא 195

**האדם צריך לדעת דכמו שהרבש"ע הוא
"נצח" של הטוב והחסד שבעולם, כך
האדם הוא ה"נצח" של הרע בעולם, כי
אין האדם משתנה כלל וכלל, וכל המידות
המגונות והרעות שיש בכל החיות
והבהמות הכל נמצא אצל האדם וא"א
כלל לשנותו, וברגע שהאדם מגיע להכרה
זו שהוא "נצח" של הרע, אז יכול
להתדבק עם ה"נצח" של הקדושה
דהיינו הרבש"ע באור האין סוף,**

חברותא 103

ולכן אותו ענין היה עם דור המדבר כשחיו
מאז יציאת מצרים ומעמד קריעת ים סוף

מייל אייר תשפ"ב

טייערע ברידער (אחים יקרים)
הרבש"ע נמצא בכל מקום ובכל מצב.
הרי שבכל מקום ובכל מצב שאנו נמצאים
אנו נמצאים עם הרבש"ע.

ואם מקבלים מכות חזקות צריכים אנו לדעת
בבירור שגם בזמן שמקבלים המכות חזקות
ביותר מכל מקום גם שם ידך תנחני ותאחזני
ימינך. כי בכל צרתם לו צר.

לכן לא להבהל ח"ו מהיסורים שבאים
עלינו. נאמין ונתחזק שהכל מאת הבורא
יתברך שמו והכל לטובתנו.

חברותא 154

אחד מדבר במכשיר הקלטה
(טייפרקורדער), הרי ידוע וברור שלמכשיר
אין קול מעצמו רק מה שמכניסים, חוץ מזה
הוא דומם, כך צריך האדם להכיר את
מציאותו שהוא לא מוציא רק מה שמסובב
כל הסיבות הכניס דרך השכל אל האדם,
והוא בעצמו דומם כמו הטייפרקורדער,

ואם רוצים להיות באחדות צריך האדם
להיות מוכן להקשיב לשני אף אם השני
אומר משהו שמנוגד לו אחד מאלפי הדעות
שיש לאדם.

ורק כך נוכל להגיע לאחדות האמיתית

רבש"ע כמו שהכנסת את האדם
בבחינת בעל כרחך אתה נולד,
בבחינת בעל כרחך אתה חי,
ובבחינת בעל כרחך אתה סובל.
כן ברצוני לומר לך רבש"ע
בעל כרחך אתה נמצא
ואין עת אל מציאותו.

וכשאתה נמצא.

אתה בעצם נמצא בכל מקום ובכל זמן ולית
מחשבה תפיסי ביה כלל. הכל יכול וכוללם
יחד 'די ביסט אללעס און אללעס איז די'
(אתה הכל והכל בך).

לְמָה פָּנִיךָ תִּסְתִּיר תִּשְׁכַּח עֵינֵינוּ וְלִחְצֵנוּ.
כִּי שָׁחָה לְעֵפֶר נִפְשֵׁנוּ דְבָקָה לְאַרְץ בְּטִינָנוּ
קוּמָה עֲזַרְתָּה לָנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן חֲסֵדְךָ..

וכאשר נובח ושוב לא מפחדים מנסה לנבוח
יותר וכאשר הכלב רואה שלא שמים לב
לנביחותיו הוא מפסיק לנבוח.

איך באמת מסוגל האדם להתחזק שלא
לפחד מהבע"ד?
האדם צריך לדעת שאינו מציאות עצמי
כלל, וכל מהותו הוא להיות אמצעי
שעליו נלחמות כח הקדושה עם הכח
ההפוך!

בעיקר צריכים לדעת שלא נעשית שום
לידה בלי חבלי לידה וכמו בגשמיות כך
גם ברוחניות כך אין כל התעוררות רוחנית
בלי שנעבור סבל ויסורים
אלא שצריכים להתפלל אל הרבש"ע
שתהיה לידה קלה מאחר שכבר סבלנו
כל כך הרבה חבלי לידה... וד"ל.

דע שלכל אחד יש אלפי דעות שונות מהשני

מייל אייר תשפ"ב

חברות כזאת עוזרת לאדם להתחזק מליפול
ביאוש עוד הרבה לפני שהחבר היה צריך
לנצל את החברות כדי לעמוד לעזרתו
ולהוציאו מצרתו.

הגדרת חבר נאמן הוא חבר אמיתי שאינו
יכול לשבת בשקט בראותו הכאב של חבר.
ואז עצם העובדא שיש לאדם חבר שכואב
את כאבו זה בעצמו נותן כח לרצות להתגבר
נגד המחלה המדומה הנקרא עצבות ויאוש
עוד לפני שמספיק בכלל לדבר עם החבר
הנאמן כל שכן לאחר שמצליח להתחבר עם
החבר.

משל למה הדבר דומה לאחד שטעה במדבר.
אם יש לו חבר בקרבת מקום אינו מתיאש
מהר כי יש לו איזה תקוה שאם יגיע לאיזה
מצוקה יזעק לעזרה והחבר ישמע קולו ויבא
לעזור לו להחליץ מהמדבר. ולכך אפילו
שעדיין לא זעק לעזרה שומר האדם על
שקטות ושלות הנפש.

מחליש את מחלת העצבות והיאוש.

הכח של הדבור עם החבר הנאמן הוא כל כך
חזק עד שיש באפשרותו לחזור עמוק עמוק
עד לשורש הנשמה ומקור הבריאה ולשנות
את הכל ההרגלים שהתרגל וגרם לו
הטעויות אשר בגללם נגרמו לו הכשלונות.
נמצא שככל שהוא יותר פתוח בדבורים עם
החבר הנאמן הוא מוסיף כח במלחמתו נגד
מחלתו- מחלת העצבות והיאוש.

ההבדל בין יש לו חבר למי שאין לו חבר
הוא כפול ומכופל עשרות מונים כי העזרה
שיש לו מהחבר אינו רק מתי שהחבר עוזר
לו בפועל אלא אפילו מתי שהחבר לא עזר
לו בפועל
עצם העובדא שיש לו חבר שמכיר אותו
כאחד שאינו מסוגל לשבת בשקט כאשר
חברו נמצא באיזה צרה ויעשה הכל כדי
לעזור לו.

אנחנו מאשימים תמיד את הזולת
(את האשה הילדים וכו') ולמה?

מפני שבן אדם מתי הוא יכול להאשים את
עצמו ולא את הזולת זה רק בזמן שהוא
מכיר את כל ישותו ואת כל מציאותו
מציאות הרשע שלו
מציאות החנופה שלו.
מציאות הגאווה שלו
מציאות היאוש שלו,

אז ורק אז הוא יכול לראות
שהוא הכי גרוע בעולם.

חברותא 230

כמו לכל מחלה יש רפואה ויש רופא כך יש
למחלת הנפש בעצבות והיאוש יש תרופה
למחלה ויש רופא.

הרופא הוא החבר הנאמן והתרופה הם
הדבורים, עי"ז שמדבר עם החבר הטוב-
הנאמן על כל מה שעובר עליו בחיים הן
בתורה הן בקיום המצוות

מייל אייר תשפ"ב

נמצא שתקון הכלים שנשכרו לא נעשו
ישירות ע"י האדם. האדם מתעלה בדבקות
נורא והתקון נעשה ממנו יתברך שמו.

מכיון שחברות אמיתית יש לה ערך כל כך
גדול במלחמה נגד היצה"ר לכן עושה
היצה"ר כל מיני פעולות ומחפש כל מיני
דרכים לגרום פירוד בין הדבקים כי אז
היצה"ר יותר בטוח שיצליח להוריד את
האדם בשאול תחתית.

לכן צריך האדם לעשות מאמצים מיוחדים
לא לתת ליצה"ר לשבור את רוח האחדות
ולהיות באהבה שאינה תלויה בדבר
שאינה בטלה עולמית.

חברותא 126

מסוגל להתגבר לבד אינו מחויב לספר
לחבר.
עלינו לקבוע דבר ברור שאם יש לו חבר
נאמן שמסוגל לשפוך לפניו את אשר בלבנו.
יש כבר התועלת אף אם לא ניצל את
החברות בפועל.

אבל אם לא מדבר עם החבר מחמת הבושה
או מחמת הפחד כי אינו יודע מה תהיה
התגובה של החבר אז לא נחשב החבר
כרופא נאמן והדבורים כתרופה אמינה.

ההתעלות והתקון אינו פעולה ישירה של
האדם מִה אָנוֹשׁ כִּי תִפְקְדֵנוּ וְכֵן אָדָם כִּי
תִפְקְדֵנוּ.

האם יש בכח האדם לתקן את אשר קלקל?

אמנם עצם זה שלא נופל בפח היאוש
והעצבות בזה יש כח בעליונים לתקן את
אשר אוותה.

אבל אם אין לו חבר בקרבת מקום, המצב
מתהפך בכיוון ההפוך אשר תיכף ומיד רוח
העצבות והיאוש מרחפת עליו, עושה חשך
וצלמות שוקע בתוך הדכאון כאלו אין כל
תקוה לצאת מהמדבר.

הנמשל ברור כאשר יש לאדם חבר שאיכפת
לו באמת וכואב לו המצב של החבר עד
שמוכן לעשות מאמצים מיוחדים כדי לעמוד
לעזרתו ולהוציאו ממצוקתו, אזי אף שלא
תהיה הדברות ביניהם ורק בעצם העובדא
שיש חבר שאיכפת

יקבל החבר כח שלא ליפול בפרי העצבות
והיאוש אף שיפול איך שיפול.

ואם אין לאדם חבר נאמן שאיכפת לו ממנו
אזי בנפילה הקטנה ביותר יצליח היצה"ר
להחדיר בתוכו את הרעל של העצבות
והיאוש.

נכון שאין מצוה לספר לחבר כל המחשבות
והנסיונות שעובר על האדם ובודאי אם